

**Brane Senegačnik**

*Metrum Octavia Paza*

**Modri konji večnosti**

Veter, noč, tišina  
smrt

Modri konji večnosti bežijo  
po samotnih ulicah,  
po sanjajočih trgih  
moje mladosti.  
Ledeno trnje zvezd,  
nešteta usta svetlobe  
poljubljajo nebo,  
izmišljeno prihodnost,  
temno modrino upanja,  
do brezumja prelamljano obljubo  
in večni glas prisege,  
življenje, ki nevedoma  
in brez zasluge  
priteka  
in polni vodnjake  
mojega srca.

Kam naj se obrnem v tej uri?

Kam v tem mestu parkov,  
čudne mešanice stavb,  
ki izdihujejo genij

Slišim oblake šepetati molitve,  
rezilo meseca na grlih prerokov  
(da pljusk njihove krvi povzame  
moje molčanje),  
slišim svete solze neuslišanih,  
ki vežejo vse čase,  
nemo grozo bližnjih kipov  
in zaupno pesem mrtvih,  
v kateri še zmerom rastejo  
njihovi minuli svetovi,  
slišim glas svojih sovraštvev



moje molčanje v škrlatni senci božjega molka  
zveni kot čista vednost bolečine -

na točki med zdaj in nikoli  
se je veter ustavil in tekel naprej

bila je le noč  
noč  
noč in veter,

smrten in večen,  
meso in duša,  
kamen in zvezda  
človek  
ponižnejši in večji kot kdaj

zaklical sem: "Kdo sem in kdo sem bil in bom?"  
in zaslišal : "Kam?"

in gledal v zaprtih očeh  
modre konje večnosti,  
kako bežijo po samotnih ulicah,  
po sanjajočih trgih moje mladosti...

Veter, noč, tišina,  
življenje